

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive study) เพื่อศึกษาความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า (แอมเฟตามีน) ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง จำนวน 331 คน การรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลด้านความรู้เกี่ยวกับยาบ้า ข้อมูลด้านการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า โดยตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หากความแตกต่างทางสถิติโดยใช้การทดสอบ Independent T-test และ One way ANOVA โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows version 11.5

สรุปผลการศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง ที่เข้าร่วมการศึกษามีจำนวนทั้งหมด 331 คน เป็นเพศหญิงร้อยละ 75.5 เพศชาย ร้อยละ 24.5 ส่วนใหญ่มีอายุ 16 ปี ร้อยละ 34.1 ส่วนใหญ่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 60.1 ร้อยละ 97.6 ของกลุ่มตัวอย่างไม่เคยทดลองเสพยาบ้า

2. ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ร้อยละ 71.6 ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีระดับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอยู่ในระดับดีมาก เพศหญิงมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าสูงกว่าความรู้ของเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.009$) ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแยกตามระดับชั้นเรียนและแยกตามตามอาชีพของผู้ปกครองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การปฏิบัติในการป้องกันการเสพติดยาบ้า

การปฏิบัติในการป้องกันไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าพบว่า ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมในการป้องกันการเสพติดยาบ้า ร้อยละ 90.3 ถึงแม้จะอ่านหนังสือสอบไม่ทันก็ไม่มีความคิดที่จะใช้ยาบ้าในการช่วยอ่านหนังสือสอบ และร้อยละ 89.4 ตอบว่าหากแฟนหรือคนใกล้ชิดทำให้เสียใจหรือผิดหวังก็ไม่มีความคิดที่จะหันไปพึ่งยาบ้า ร้อยละ 88.2 ตอบปฏิเสธเพื่อนที่มาชักชวนให้เสพติดยาบ้า และร้อยละ 87.9 ดูหนัง ฟังเพลง หรือทำกิจกรรมยามว่างในทางสร้างสรรค์เพื่อกล่อมเกลาคิดใจไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า

การปฏิบัติตัวที่ถูกต้องที่มีผู้ปฏิบัติเป็นบางครั้งคือ เข้าร่วมนิทรรศการหรือกิจกรรมการณรงค์ เกี่ยวกับยาบ้าของโรงเรียน (ร้อยละ 33.5) และ “ถ้าเพื่อนๆ ชวนไปเที่ยวตอนกลางคืนจะไปโดยไม่ถาม เลยว่าจะไปไหนไปทำไม ไปกับใคร” (ร้อยละ 28.1) และร้อยละ 14.8 จะใช้ไหวพริบในการแก้ไขสถานการณ์ หากพบผู้เสพติดยาบ้า หรือชักชวนให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า

อย่างไรก็ตามพบว่าร้อยละ 13.6 จะไม่ปฏิเสธในเรื่องของการที่มีคนแปลกหน้านำเครื่องดื่มมาให้ดื่ม ร้อยละ 9.7 จะไม่ปฏิเสธเพื่อนที่มาชักชวนให้เสพติดยาบ้า และหากถ้าถูกเพื่อนสบประมาทในการชักชวนให้เสพติดยาบ้าว่า “ไม่แน่ว่าจริงนี่หว่า” จะมีความคิดลบคำสบประมาทด้วยการทดลองเสพติดยาบ้า ร้อยละ 8.2

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับยาบ้าและการปฏิบัติในการป้องกันการเสพติดยาบ้า พบว่าความรู้เกี่ยวกับยาบ้ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงในทางบวกกับการปฏิบัติในการป้องกันการเสพติดยาบ้า คือถ้ามีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าสูงก็มีการปฏิบัติในการป้องกันการเสพติดยาบ้าสูง แต่ถ้ามีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าต่ำ ก็มีการปฏิบัติในการป้องกันการเสพติดยาบ้าต่ำด้วยเช่นกัน ($r = +0.200$)

ผู้ที่เคยทดลองเสพติดยาบ้า จากทั้งหมด 8 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (5 คน) คิดเป็นร้อยละ 62.5 อายุ 18 ปี (ร้อยละ 50.0) อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 6 คิดเป็นร้อยละ 50 เท่ากัน อาชีพของผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ เกษตรกรและ รับจ้าง/ลูกจ้าง คิดเป็นร้อยละ 37.5 เท่ากัน และทุกคนพักอาศัยที่บ้านของตนเอง ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของผู้ที่เคยทดลองเสพติดยาบ้า เท่ากับ 11.5 ± 1.4 และผู้ที่ไม่เคยทดลองเสพติดยาบ้า เท่ากับ 12.2 ± 1.7

อภิปรายผล

เนื่องจากปัญหาเสพติดค่านับเป็นปัญหาที่สร้างความเสียหายให้กับประเทศชาติ มีแนวโน้มทวีความรุนแรง และมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การใช้ยาเสพติดยังเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาทางด้านสาธารณสุข ซึ่งมีผลกระทบต่อสภาวะสุขภาพอนามัยที่ไม่ดี รวมถึงโรคทางกายและ

ทางจิตเวช ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึง ความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปางว่ามีความถูกต้อง เหมาะสมอยู่ในระดับใด มีการปฏิบัติในการป้องกันตนเองให้ห่างไกลหรือไม่หันไปเสพติดหรือไม่อย่างไร จะได้นำองค์ความรู้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับหน่วยงานด้านการศึกษาในการแก้ไขปัญหา ปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตรการศึกษาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งวางแผนการจัดโครงการและกิจกรรมในการป้องกันยาเสพติดให้โทษในสถานศึกษาต่อไป

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6 ของโรงเรียนเสริมงามวิทยาคม ในอำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 388 คน แต่มีเพียง 331 คนที่เข้าร่วมการศึกษา เนื่องจากเป็นการคัดเลือกผู้ที่มีความยินดีและเต็มใจในการเข้าร่วมการวิจัยตามที่ระบุได้ใน เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันการเสพติด (แอมเฟตามีน) ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง จำนวน 331 คน ที่เข้าร่วมการศึกษารายผลและนำเสนอในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า
2. การปฏิบัติในการป้องกันยาบ้า

1. ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตั้งแต่ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 อยู่ในระดับดีมาก อาจเนื่องมาจากเรื่องยาเสพติดมีในหลักสูตรการเรียนการสอนในวิชาสุขศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมต้นและเรื่องของยาบ้าก็มีในวิชาสุขศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยในวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จะมีเนื้อหาในเรื่องของ ชนิดของยาเสพติด ยาเสพติดที่แพร่ระบาดในประเทศไทย ซึ่งรวมถึงยาบ้าด้วย ปัญหาและผลกระทบของการใช้สารเสพติด, กลวิธีในการแก้ปัญหาการใช้สารเสพติด (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2550) ส่วนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะมีเนื้อหาในเรื่องของ สาเหตุการแพร่ระบาดของสารเสพติดในชุมชน, แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติดในชุมชน, กระบวนการติดสารเสพติดในร่างกายมนุษย์และขั้นตอนการเลิกใช้สารเสพติด, สถานการณ์เสี่ยงที่นำไปสู่ปัญหาสารเสพติดในชุมชน (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2547) และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะมีเนื้อหาในเรื่องของ บทบาทของบุคคล ชุมชนและรัฐบาลต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติดในชุมชน, หน่วยงานที่ให้คำปรึกษาและบำบัดผู้ที่ติดสารเสพติดในชุมชน, สาเหตุของการเกิดความรู้รุนแรง ผลกระทบต่อบุคคล ครอบครัวและสังคม, แนวทางการป้องกันปัญหาความรู้รุนแรงในครอบครัวและสังคม, อิทธิพลของ

สื่อและสื่อทางลบที่ทำให้เกิดปัญหาความรุนแรง (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2548) รวมถึงได้รับความรู้จากการรณรงค์ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาเสพติดจากสื่อต่างๆ

เมื่อดูโดยภาพรวมพบว่าร้อยละ 71.6 ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งหมด มีระดับความรู้อยู่ในระดับดีมาก ในขณะที่ค่าเฉลี่ยในเรื่องของความรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเท่ากับ 12.2 ± 1.7 (จากคะแนนเต็ม 15) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของเยาวภา ผลกันทา (2540) ที่ศึกษาในเรื่องการรับรู้อันตรายและสถานการณ์การใช้ยาบ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดลำปางที่พบว่ามีการรับรู้อันตรายของยาบ้าระดับมาก ร้อยละ 58.2 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.5 ± 2.5 (คะแนนเต็ม 30)

เมื่อพิจารณาความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นรายข้อ พบว่าส่วนใหญ่ตอบถูกในเรื่องของ อาการหลังจากเสพยาบ้าคิดเป็นร้อยละ 98.5 รองลงมาตอบถูกในเรื่องของสีของผลการตรวจพบยาบ้าในปีสสาวะ ร้อยละ 98.2 และตอบถูกในเรื่องของวิธีการป้องกันยาเสพติด ร้อยละ 96.7 ทั้งนี้เนื่องจากในวิชาสุขศึกษา มีเนื้อหาในเรื่องของ ลักษณะของยาบ้า วิธีการเสพ ฤทธิ์ทางเสพติด อาการของผู้เสพ สาเหตุการเสพ โทษที่ได้รับ โทษทางกฎหมาย (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2550) ส่วนสีของผลการตรวจพบยาบ้าในปีสสาวะ อาจทราบจากสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ เอกสาร แผ่นพับ จึงทำให้นักเรียนทราบถึงผลการตรวจปีสสาวะว่าหากตรวจพบยาบ้าในปีสสาวะจะให้ผลการตรวจปีสสาวะออกมาเป็นสีม่วง และอาจรวมถึงได้รับความรู้จากการรณรงค์เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดแก่นักเรียนนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เช่น ดิดโปสเตอร์ในสถานศึกษา ประกวดเรียงความ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายของรัฐบาลในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด จึงทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของอาการของผู้เสพยาบ้า สีของผลการตรวจพบยาบ้าในปีสสาวะ และวิธีการป้องกันยาเสพติด ส่งผลให้ตอบถูกในเรื่องเหล่านี้มาก

อย่างไรก็ตามพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 59.2) จะตอบผิดในเรื่องของ ประเภทสารเคมีในยาบ้า ซึ่งส่วนใหญ่จะตอบผิดเป็นสารนิโคติน คำตอบที่ถูกคือสารแอมเฟตามีน อาจเกิดจากการที่ได้เรียนวิชาสุขศึกษาในเรื่องของยาเสพติดหลากหลายชนิด เช่น ฟีน เฮโรอีน มอร์ฟีน สารระเหย โคเคน กระทั่งอม ยาบ้า ยาอี ยาเลิฟ ยาเค แอลเอสดี กัญชา บุหรี่ แอลกอฮอล์ (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2550) จึงทำให้สับสนในเรื่องของสารในสิ่งเสพติด รวมถึงอาจคุ้นเคยกับชื่อสารนิโคตินในบุหรี่ปากกว่ายาบ้า ดังนั้นควรมีการให้ความรู้กับนักเรียนเพิ่มเติมว่า สารแอมเฟตามีนไม่เหมือนกับสารนิโคติน แอมเฟตามีนพบในยาบ้า แต่นิโคตินพบในบุหรี่ ซึ่งตรงกันข้ามการศึกษาของเยาวภา ผลกันทา (2540) ที่ศึกษาในเรื่องการรับรู้อันตรายและสถานการณ์การใช้ยาบ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดลำปาง ที่พบว่ามีการรับรู้มากที่สุด

เรื่องของส่วนผสมของยาบ้าส่วนใหญ่มีสารแอมเฟตามีนถึงร้อยละ 95.2 อาจเนื่องมาจากผลการศึกษาของเขาวภา พบว่า ร้อยละ 67.3 นักเรียนได้รับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอันตรายจากยาบ้าจากบุคคลและสื่อต่าง ๆ ในขณะที่การศึกษารุ่นนี้ไม่ได้มีการวัดว่า นักเรียนได้รับความรู้ ข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับยาบ้าจาก บุคคลหรือสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ รองลงมาจะตอบผิดในเรื่องของยาที่รับประทานเข้าไปแล้วให้ผลการตรวจปัสสาวะออกมามากคล้ายกับการเสพยาบ้า โดยร้อยละ 49.2 ตอบผิดว่าเป็นยาแก้ไอเสบ แต่คำตอบคือประเภทยาแก้แพ้ แก้หวัด อาจเนื่องมาจากความรู้ในเรื่องนี้ไม่ได้กล่าวถึงในเนื้อหาวิชาสุขศึกษา (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2550) และตอบผิดในเรื่องของบทลงโทษของผู้เสพยาบ้า โดยพบว่าร้อยละ 43.5 ตอบผิดเป็นต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี ปรับตั้งแต่ 5,000-100,000 บาท แต่คำตอบ คือ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน-10 ปี ปรับตั้งแต่ 5,000-100,000 บาท อันอาจเนื่องมาจากในเนื้อหาในวิชาสุขศึกษา ด้านโทษทางกฎหมายของยาบ้า บอกแต่เพียงว่า ยาบ้าจัดเป็นยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 ตามพระราชบัญญัติให้โทษ พ.ศ. 2522 แต่ไม่ได้บอกรายละเอียดของโทษในการปรับหรือจำคุก ที่เกิดจากการเสพ การจำหน่ายหรือมีไว้ครอบครองยาบ้า (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2550)

การศึกษา พบว่าเพศหญิงมีความรู้เรื่องยาบ้ามากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.009$) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของเขาวภา ผลกันทา (2540) ที่พบว่าเพศหญิงมีการรับรู้อันตรายของยาบ้ามากกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องจากเพศหญิงมีความตั้งใจและสนใจเรียนมากกว่าเพศชาย จากการสอบถามของอาจารย์ประจำวิชาสุขศึกษา นักเรียนหญิงให้ความสนใจ ในการซักถามอาจารย์ในขณะที่เรียนมากกว่าเพศชาย

การศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยของความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของทุกระดับชั้นเรียนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.137$) อาจจะเป็นไปได้ว่าเป็นผลมาจากนักเรียนได้ผ่านการเรียนการสอนเนื้อหาในวิชาสุขศึกษา เรื่องของยาเสพติดมาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเรียนในเรื่องของยาบ้าตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มาแล้ว โดยในวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จะมีเนื้อหาในเรื่องของชนิดของยาเสพติด ยาเสพติดที่แพร่ระบาดในประเทศไทย ซึ่งรวมถึงยาบ้า ที่เรียนเนื้อหาของ ลักษณะของยาบ้า วิธีการเสพ ฤทธิ์ทางเสพติด อาการของผู้เสพ สาเหตุการเสพ โทษที่ได้รับ โทษทางกฎหมาย (พรสุข หุ่นนิรันดร์, 2550) นอกจากนี้ยังมีเรื่องของปัญหาและผลกระทบของการใช้สารเสพติด กลวิธีในการแก้ปัญหาการใช้สารเสพติด รวมถึงได้รับความรู้จากการรณรงค์ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาเสพติดจากสื่อต่างๆ จึงอาจทำให้มีความรู้เรื่องของยาบ้าไม่แตกต่างกัน

การศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยของความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนของทุกกลุ่มอาชีพของผู้ปกครองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} > 0.05$) ซึ่งสอดคล้องกับผล

การศึกษาของเขาวภา ผลกันทา (2540) ที่พบว่า ระดับการศึกษาและอาชีพของบิดามารดา ไม่มี ความสัมพันธ์กับการรับรู้อันตรายของยาบ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า

ข้อมูลที่ได้เรื่องปฏิบัติตัวของกลุ่มตัวอย่าง เป็นข้อมูลที่ได้มาจากแบบสอบถาม ไม่ได้ เกิดจากการสังเกตการณ์จริง จึงทำให้นักเรียนอาจตอบไม่ตรงกับการปฏิบัติจริงก็ได้ อย่างไรก็ตาม ในขั้นตอนของการเก็บข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามผู้ศึกษาได้แนะนำตัวว่าเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาโท มาขอเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัย แต่ไม่ได้แนะนำตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุข รวมทั้งได้ชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาในเรื่องนี้ให้กับนักเรียนผู้เข้าร่วมการศึกษาแล้วว่า มี วัตถุประสงค์เพื่อที่จะทราบถึง ความรู้ และการปฏิบัติตนในการป้องกันการเสพยาบ้า ขอให้นักเรียน ตอบคำถามตามความเป็นจริง เพราะผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยออกเป็นส่วนรวม ข้อมูลที่ได้จาก การศึกษาจะถูกเก็บไว้เป็นความลับแต่จะนำไปใช้ประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น โดยข้อมูลและผล การศึกษาเผยแพร่จะไม่สามารถอ้างอิงถึงหรือไม่กระทบกระเทือนต่อตัวนักเรียน บิดามารดาหรือ ผู้ปกครอง ผลการวิจัยครั้งนี้จะใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการพิจารณาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนา เพื่อหาแนวทางป้องกัน และแก้ไขปัญหายาบ้าในสถานศึกษา และ ผู้ศึกษาเป็นผู้แจกแบบสอบถามเอง โดยไม่มีอาจารย์ของ โรงเรียนเป็นผู้ควบคุมการทำแบบสอบถาม จึงอาจทำให้ลด ความกลัวและความวิตกกังวลในการทำแบบสอบถามของนักเรียน จึงอาจทำให้ได้ ข้อมูลที่เป็นจริงมากขึ้น

ผู้เข้าร่วมการศึกษาวินิจฉัย ที่มีความยินดีและเต็มใจในการเข้าร่วมการศึกษา 331 คน การ ขาดข้อมูลของ 57 คนที่ไม่ได้เข้าร่วมในการศึกษา ผู้ทำการศึกษาคาดว่าไม่น่ามีผลต่อการศึกษาวินิจฉัย เนื่องจาก จากการสอบถามอาจารย์ พบว่า นักเรียนใน 57 คนนี้ มีพฤติกรรมที่ดี ที่ไม่น่ามีพฤติกรรม เสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด และเนื่องจาก ในวันที่เข้าไปเก็บข้อมูล กลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้มาร่วมทำ แบบสอบถามในการศึกษา กลุ่มหนึ่งเป็นคณะกรรมการนักเรียน ที่มีการประชุมคณะกรรมการ นักเรียน อีกกลุ่มหนึ่ง เป็นกลุ่มที่ทำกิจกรรมอื่นๆ ใน โรงเรียน เช่น เรียนคหกรรมอาหาร ดัด ทำอาหาร จึงไม่สามารถมาร่วมทำแบบสอบถามได้ ส่วนนักเรียนที่เหลือ ก็น่าจะมีพฤติกรรมที่ดี เนื่องจาก ทุกปีจะมีการตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะของ โรงเรียน ซึ่งเป็นมาตรการในการป้องกัน ยาเสพติดของโรงเรียน ดังนั้นคุณครูประจำชั้นของแต่ละห้อง จะส่งนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อ การเสพยาเสพติด เช่น นักเรียนที่ดื่มสุรา นักเรียนที่หนีเรียน ส่งให้กับอาจารย์ฝ่ายปกครอง เพื่อนำ ตัวไปตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะ ซึ่งในปีที่ผ่านมา ตรวจไม่พบ ปัสสาวะสีม่วง จึงทำให้เด็ก นักเรียนโรงเรียนเสริมงามมีพฤติกรรมที่ไม่น่าเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด

ผลการศึกษาพบว่าโดยรวมนักเรียนมีการปฏิบัติตัวที่ถูกต้อง เหมาะสมเป็นส่วนใหญ่ จากทฤษฎีการเรียนรู้ของพฤติกรรมกรเรียนรู้กลุ่มทักษะพิสัยในเรื่องของการมีความถูกต้อง นักเรียนจะมีการตัดสินใจปฏิบัติในเรื่องที่เห็นว่าเป็นสิ่งถูกต้อง ซึ่งจะสอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับดีมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล การปฏิบัติในการป้องกันไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าพบว่า ส่วนใหญ่ ร้อยละ 90.3 ถึงแม้จะอ่านหนังสือสอบไม่ทันก็ไม่ได้มีความคิดที่จะใช้ยาบ้าในการช่วยอ่านหนังสือสอบ และร้อยละ 89.4 ตอบว่าหากแฟนหรือคนใกล้ชิดทำให้เสียใจหรือผิดหวังก็ไม่ได้มีความคิดที่จะหันไปพึ่งยาบ้า ร้อยละ 88.2 ตอบปฏิเสธเพื่อนที่มาชักชวนให้เสพยาบ้า อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในระดับดีมาก นักเรียนจึงมีทัศนคติที่ดีต่อการหลีกเลี่ยงการใช้หรือพึ่งยา และ ร้อยละ 87.9 ดูหนัง ฟังเพลง หรือทำกิจกรรมยามว่างในทางสร้างสรรค์เพื่อผ่อนคลายจิตใจไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ดวงสิทธิ์ ป้อมสุวรรณ (2541) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดให้โทษของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ จังหวัดชัยภูมิ พบว่า การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ส่วนใหญ่ดูภาพยนตร์ ดูทีวี เล่นดนตรี ร้อยละ 82.1

การปฏิบัติตัวที่ถูกต้องที่มีผู้ปฏิบัติเป็นบางครั้ง คือ เข้าร่วมนิทรรศการหรือกิจกรรมการรณรงค์ เกี่ยวกับยาบ้าของโรงเรียน (ร้อยละ 33.5) อาจเป็นไปได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ไม่ได้บังคับ หากนักเรียนคนไหนมีความสนใจในกิจกรรมก็เข้าร่วมกิจกรรม และ “ถ้าเพื่อนๆ ชวนไปเที่ยว ตอนกลางคืนจะไปโดยไม่ถามเลยว่าจะไปไหนไปทำไม ไปกับใคร” (ร้อยละ 28.1) จากทฤษฎีการเรียนรู้ของพฤติกรรมกรเรียนรู้กลุ่มทักษะพิสัย ในเรื่องของการทำตามแบบที่กระทำตามแบบที่สนใจ สามารถอธิบายได้ว่าการที่นักเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนๆ แม้เป็นเวลากลางคืนโดยไม่มีคำถามหรือปฏิเสธเนื่องจากการทำตามแบบที่นักเรียนสนใจ (จรัสศักดิ์ เจริญพันธ์, เฉลิมพล ต้นสกุล, 2549)

ร้อยละ 14.8 จะใช้ไหวพริบในการแก้ไขสถานการณ์ หากพบผู้เสพยาบ้า หรือชักชวนให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนยังขาดทักษะในการแก้ไขสถานการณ์ ที่อาจนำไปสู่ภาวะเสี่ยงทำอาจทำให้เสพยาบ้า ดังนั้น ควรจะจัดกิจกรรมให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดนิทรรศการ เช่น ให้นักเรียนแต่ละห้อง ส่งป้ายนิทรรศการเข้าร่วมในงานนิทรรศการ และเพิ่มทักษะในการใช้ไหวพริบในการแก้ไขสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่ภาวะเสี่ยงทำอาจทำให้เสพยาบ้า

อย่างไรก็ตาม การศึกษาพบว่า ร้อยละ 13.6 ของผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่า จะไม่ปฏิเสธในเรื่องของการที่มีคนแปลกหน้านำเครื่องดื่มมาให้ดื่ม ร้อยละ 19 ปฏิเสธเป็นบางครั้งในเรื่องของการที่มีคนแปลกหน้านำเครื่องดื่มมาให้ดื่ม อาจเป็นเพราะนักเรียนยังเป็นวัยรุ่น ไม่มีความยังคิดถึง

ผลที่ไม่ดีที่อาจจะตามมา และร้อยละ 9.7 จะไม่ปฏิเสธเพื่อนที่มาชักชวนให้เสพยาบ้า ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เด็กนักเรียนบางคนยังขาดความรอบคอบ หลงเชื่อคนง่าย จึงไม่รู้จักระบุปฏิเสธ อยากรู้ อยากลอง เกิดความคึกคะนองหรือตามเพื่อน จากทฤษฎีการเรียนรู้ของพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้กลุ่มทักษะพิสัย ในเรื่องของการเลียนแบบ นักเรียนกลุ่มนี้ได้เลียนแบบเพื่อน (จิรศักดิ์ เจริญพันธ์, เฉลิมพล ต้นสกุล, 2549) ซึ่งคนกลุ่มนี้มีโอกาสที่จะคิดยาบ้าได้มาก ฉะนั้นในหลักสูตรจึงควรสอนให้เด็กนักเรียนอย่า หลงเชื่อคนง่าย ซึ่งอาจจัดในรูปแบบของกิจกรรมเสริมหลักสูตร ในการฝึกทักษะและกระบวนการ คิดของนักเรียน

การปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า แยกตามระดับชั้นเรียน ในคำถามเชิงบวก พบว่า จะปฏิบัติในเรื่องของตอบปฏิเสธเพื่อนที่มาชักชวนให้เสพยาบ้า มากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการปฏิบัติประจำ ร้อยละ 93.9 ปฏิบัติบางครั้งและไม่ปฏิบัติ ร้อยละ 6.1 ซึ่งชี้ให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทักษะในการปฏิเสธในสิ่งที่จะนำไปสู่ในสิ่งที่ทำให้เกิดการเสพยาบ้า ได้ดีกว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 รองลงมา จะดูหนัง ฟังเพลง หรือทำกิจกรรมยามว่างในทางสร้างสรรค์เพื่อกล่อมเกลาคิดใจไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการปฏิบัติประจำ ร้อยละ 94.5 ปฏิบัติบางครั้งและไม่ปฏิบัติ ร้อยละ 5.5 ซึ่งชี้ให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รู้จักหลีกเลี่ยงยาบ้าด้วยวิธีที่สร้างสรรค์ได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และในเรื่องการปฏิบัติตามที่ครูและผู้ปกครองอบรมสั่งสอน ไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีการปฏิบัติประจำ ร้อยละ 85.0 ปฏิบัติบางครั้งและไม่ปฏิบัติ ร้อยละ 15.0 อาจเป็นเพราะนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 เด็กกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จึงเชื่อฟังและปฏิบัติตามที่ครูและผู้ปกครองอบรมสั่งสอน ได้ง่ายกว่า

การปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า แยกตามระดับชั้นเรียน ในคำถามเชิงลบ พบว่า ถ้าอ่านหนังสือสอบไม่ทัน มีความคิดที่จะใช้ยาบ้าช่วยในการอ่านหนังสือสอบ มากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่จะไม่ปฏิบัติ ร้อยละ 95.4 ปฏิบัติบางครั้งและปฏิบัติประจำ ร้อยละ 4.6 ในทางตรงกันข้ามนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีแนวโน้มที่จะใช้ยาบ้ามากที่สุดถ้าอ่านหนังสือไม่ทัน อาจเนื่องมาจากนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นระดับชั้นที่ต้องเตรียมตัวเข้ามหาวิทยาลัยต้องอ่านหนังสือมากขึ้นเป็นพิเศษเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ดังนั้นควรมีจัดให้มีการติวหนังสือเป็นพิเศษให้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นประจำทุกๆ ปี นอกจากนี้อาจจัดโครงการ เพื่อนช่วยเพื่อน คือให้เพื่อนที่อ่านหนังสือจบก่อนหรือเก่งในวิชานั้นๆ มาติวให้กับเพื่อนๆ ที่อ่านหนังสือไม่ทันหรือเรียนไม่เข้าใจในวิชาที่เพื่อนเข้าใจ รองลงมา หากแฟนหรือคนใกล้ชิดทำให้เสียใจหรือผิดหวัง มีความคิดที่จะหันไปพึ่งยาบ้า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่จะไม่ปฏิบัติ ร้อยละ 94.5 ปฏิบัติบางครั้งและปฏิบัติประจำ ร้อยละ 5.5 และ ถ้าถูกเพื่อนสบประมาทในการชักชวนให้เสพยาบ้าว่า “ไม่แน่จริงนี่หว่า” คิดจะลบคำสบ

ประมาณด้วยการทดลองเสพยาบ้า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนมัธยมปีที่ 5 ที่จะไม่ปฏิบัติ ร้อยละ 92.7 ปฏิบัติบางครั้งและปฏิบัติประจำ ร้อยละ 7.3 อาจเนื่องมาจาก นักเรียนมัธยมปีที่ 5 กำลังศึกษาในเรื่องของสาเหตุการแพร่ระบาดของสารเสพติด แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด สถานการณ์เสี่ยงที่นำไปสู่ปัญหาสารเสพติด ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องที่ทำให้สามารถหลีกเลี่ยงจากสารเสพติดได้ และในทางตรงกันข้ามนักเรียนมัธยมปีที่ 4 ก็จะได้รับคำปรึกษาแนะนำของเพื่อนด้วยการทดลองเสพยาบ้า อาจเป็นเพราะยังเป็นวัยรุ่นจึงมีความคิดที่คึกคะนอง กลัวเสียศักดิ์ศรีในทางที่ผิด

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับยาบ้าและการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า พบว่าความรู้เกี่ยวกับยาบ้ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า คือ ถ้ามีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าสูงก็มีการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้าสูง แต่ถ้ามีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าต่ำ ก็มีการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้าต่ำด้วยเช่นกัน จากผลการศึกษาคำถามเกี่ยวกับยาบ้ามีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า แต่มีค่าสหสัมพันธ์ที่ไม่สูงนัก ($r = +0.200$) แสดงให้เห็นว่า ความรู้เป็นแนวทางหนึ่งของบุคคลที่จะนำไปใช้สำหรับการปฏิบัติ การที่บุคคลมีความรู้ ความเข้าใจที่ดี ถูกต้อง ก็จะนำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้อง (วารสารจิตวิทยา, 2544) แต่ตรงกันข้ามกับการศึกษาของ ดวงสิทธิ์ ป้อมสุวรรณ (2541) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดให้โทษของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ จังหวัดชัยภูมิ ที่พบว่า ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดไม่มีความสัมพันธ์กันทางสถิติกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียน คือ นักเรียนมีความรู้ต่ำอาจมีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดที่ดีก็ได้และนักเรียนมีความรู้ดีอาจมีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดที่ไม่ดีก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ของนิภา มนูญปิฎ ในเรื่องของ ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะและการปฏิบัติ ว่าความรู้ส่งผลต่อ ทักษะและส่งผลต่อการปฏิบัติ (นิภา มนูญปิฎ, 2531)

อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยอีกมากมายที่มีผลต่อการปฏิบัติตัวการป้องกันการเสพยาบ้า ซึ่งในการศึกษานี้ไม่ได้ศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ เหล่านั้น อาทิ ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น การสร้างครอบครัวที่อบอุ่น ให้การดูแลเอาใจใส่ต่อบุตรหลาน ปัจจัยด้านโรงเรียน เช่น โรงเรียนมีนโยบายการป้องกันยาเสพติด คุณครูมีการสอดส่องพฤติกรรมของนักเรียน มีการจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ดี ปัจจัยด้านชุมชน เช่น มีความสัมพันธ์ภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน การได้รับโอกาสในการร่วมทำกิจกรรมในชุมชน ชุมชนเห็นความสำคัญต่อการจัดสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้ดี ซึ่งปัจจัยต่างๆ เหล่านี้มีผลต่อการปฏิบัติตัวการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียน

จากผู้ที่เคยทดลองเสพยาบ้าทั้งหมด 8 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (5 คน) อายุ 18 ปี (ร้อยละ 50.0) อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 (ร้อยละ 50) เท่ากัน อาชีพของผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ เกษตรกร และรับจ้าง/ลูกจ้าง (ร้อยละ 37.5) เท่ากัน และส่วนใหญ่พักอาศัยที่

บ้านของตนเอง ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับยาบ้า ของผู้ที่เคยทดลองเสพยาบ้า เท่ากับ 11.5 ± 1.4 และผู้ที่ไม่เคยทดลองเสพยาบ้า เท่ากับ 12.2 ± 1.7 ซึ่งให้เห็นว่าปัจจุบันนักเรียนหญิงก็มีความเสี่ยงที่จะติดยาบ้าได้ไม่น้อยกว่าเพศชายและการที่อาศัยอยู่กับครอบครัวของตนเองก็อาจไม่มีผลต่อการทดลองการเสพยาบ้า

ถึงแม้จะมีนักเรียนบางส่วนที่เคยทดลองเสพยาบ้า ซึ่งเป็นวัยที่ยังอยู่ในช่วงศึกษาคณะนง อยากรู้อยากลองอยู่แล้ว แต่อาจเป็นแค่การทดลองซึ่งไม่ได้ติดยาบ้า ซึ่งเมื่อได้ทดลองแล้ว อาจจะเลิกทดลองเลย เนื่องจาก ทุกปีจะมีการตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะของโรงเรียน ซึ่งเป็น มาตรการในการป้องกันยาเสพติดของโรงเรียน ดังนั้นคุณครูประจำชั้นของแต่ละห้อง จะส่งนักเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด เช่น นักเรียนที่ดื่มสุรา นักเรียนที่หนีเรียน ส่งให้กับอาจารย์ ฝ่ายปกครอง เพื่อนำตัวไปตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะ ซึ่งในปีที่ผ่านมา ตรวจไม่พบ ปัสสาวะ สีม่วง จึงทำให้เด็กนักเรียนโรงเรียนเสริมงามมีพฤติกรรมที่ไม่น่าเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด ทำให้ การปฏิบัติตัวของนักเรียนในการศึกษานี้จึงมีการปฏิบัติที่ดีเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ผลออกมาอาจไม่ สอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงสิทธิ์ ป้อมสุวรรณ (2541) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดให้โทษของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ จังหวัดชัยภูมิ ที่พบว่า ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดไม่มีความสัมพันธ์กันทางสถิติกับพฤติกรรมการ ป้องกันยาเสพติดของนักเรียน คือ นักเรียนมีความรู้ต่ำอาจมีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดที่ดีก็ได้ และนักเรียนมีความรู้ดีอาจมีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดที่ไม่ดีก็ได้

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา

1. จัดกิจกรรมการสอน ซึ่งอยู่นอกเหนือตำราเรียน เช่น การแจกเอกสารสอดแทรกตำรา เรียนและทักษะในการป้องกันยาบ้ายาเสพติดให้มากขึ้น เช่น ควรให้ความรู้เพิ่มเติมในเรื่อง บทลงโทษของผู้เสพ ผู้ค้า ยาบ้า ยาที่รับประทานแล้วหากตรวจพบในปัสสาวะให้ผลคล้ายกับ ยาบ้า ซึ่งจะ让孩子เข้าใจและเกรงกลัวต่อบทลงโทษของยาบ้า และจะได้ระมัดระวังในการ รับประทานยาที่รับประทานแล้วให้ผลคล้ายกับยาบ้าหากจะมีการตรวจปัสสาวะ เช่น หากมีเพื่อนมา ชวนให้เสพ หรือค้ายาบ้า เมื่อรู้หรือทราบจะโทษทางกฎหมายได้ไม่กล้าที่จะเสพหรือค้ายาบ้า และ หากจะมีการตรวจปัสสาวะเพื่อตรวจหายาบ้าในปัสสาวะ จะได้หลีกเลี่ยงการรับประทานยาที่ให้ผล คล้ายกับยาบ้า และนอกจากนี้ จัดกิจกรรมด้านความรู้ ให้กับครูและนักเรียนเช่น การจัดอบรม สัมมนาเกี่ยวกับยาบ้า

2. สอนให้นักเรียนอย่าหลงเชื่อคนแปลกหน้า หรือไว้ใจคนแปลกหน้าง่าย อย่าหลงเชื่อ คำของเพื่อนที่มาชักชวนให้เสพยาบ้า หรือไปคลุกคลีกับเพื่อนที่เสพยาบ้า

3. ควรจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรม ร่วมกันของทุกระดับชั้นเรียน ในการออกกำลังกาย และการเล่นหรือฟังดนตรีเพื่อกล่อมเกลาคใจไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าซึ่งอาจเสริมไว้ในส่วนของวิชา กิจกรรมชุมนุมหรือวิชาเลือกเสริม

4. เจ้าหน้าที่สาธารณสุขหรือผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าและเสพติดให้โทษ ควรมีบทบาทในการให้ความรู้เพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้จากบุคคลอื่นนอกเหนือจากครู

5. สร้างความเข้มแข็งด้านจิตใจ เช่น อบรมคุณธรรม จริยธรรม สร้างทักษะชีวิต โดยเฉพาะทักษะการปฏิเสธ เพราะจากการศึกษาพบว่า มีนักเรียนบางส่วนที่ไม่สามารถปฏิเสธความต้องการของตัวเอง และปฏิเสธเพื่อนได้ เช่น การไม่ปฏิเสธคนแปลกหน้าที่นำเครื่องดื่มมาให้ดื่ม การไม่ปฏิเสธเพื่อนที่มาชักชวนให้เสพยาบ้า

6. จากการศึกษา มีนักเรียนบางส่วน ถ้าอ่านหนังสือสอบไม่ทันก็คิดจะหันไปพึ่งยาบ้า ในการช่วยอ่านหนังสือสอบ ดังนั้นควรจัดโครงการเพื่อนช่วยเพื่อน คือ ให้เพื่อนช่วยติวหนังสือให้เพื่อน

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ในการเก็บข้อมูลในเรื่องของการปฏิบัติ นอกเหนือจากการใช้แบบสอบถามแล้วควรมีการสังเกตพฤติกรรมหรือการปฏิบัติร่วมด้วย เพื่อให้ได้คำตอบในส่วนของพฤติกรรมหรือการปฏิบัติใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากขึ้น

2. ในการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างควรเพิ่มระยะเวลาของการศึกษากลุ่มตัวอย่างมากขึ้น เพื่อจะได้มีเวลาในส่วนของ การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า (แอมเฟตามีน) ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในเรื่องของยาเสพติดต่อไป

ข้อจำกัดของการศึกษา

1. ข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติ เป็นข้อมูลที่ได้มาจากแบบสอบถาม ไม่ได้เกิดจากการสังเกตการณ์จริง จึงทำให้นักเรียนอาจตอบไม่ตรงกับการปฏิบัติจริงก็ได้ ดังนั้นควรมีการสังเกตพฤติกรรมหรือการปฏิบัติร่วมด้วย

2. มีระยะเวลาที่สั้น เนื่องจากพบปัญหาโรงเรียนปิดเทอม อาจทำให้ตามไปเก็บข้อมูลได้ยาก ดังนั้นจึงต้องเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างให้ได้ก่อนปิดเทอม

3. เนื่องจากเรื่องที่ศึกษาเป็นเรื่องของยาเสพติด โดยเฉพาะยาบ้าซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เป็นเรื่องที่ ivot ความรู้สึก ต่อนักเรียนที่ทำการตอบแบบสอบถาม และความเชื่อใจของนักเรียนต่อผู้ทำการวิจัย ดังนั้นอาจทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่เป็นความจริงจากการตอบแบบสอบถามได้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

จากผลการศึกษาในเรื่องความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันการเสพยาบ้า (แอมเฟตามีน) ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง สามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการพิจารณาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนา เพื่อหาแนวทางป้องกัน และแก้ไขปัญหายาบ้าในสถานศึกษาและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งวางแผนการจัด โครงการและกิจกรรมในการป้องกันการเสพยาเสพติดให้โทษในสถานศึกษาต่อไป โดย ในส่วนของโรงเรียนสามารถนำ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง มาเป็นข้อมูลพื้นฐาน เพื่อให้ทราบว่าจะระดับมัธยมปลายส่วนใหญ่เป็นเพศอะไร กลุ่มอายุเท่าไร ระดับชั้นอะไร ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอะไร และเคยมีผู้เคยทดลองเสพยาบ้าหรือไม่ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐาน แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เช่น จากผลการศึกษาอาชีพของผู้ปกครองของนักเรียน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรและรับจ้าง ทางโรงเรียนควรจัดกิจกรรม เสริมสร้างความรู้และแนวทางการป้องกันการเสพยาบ้า เช่น จัดอบรม ให้กับผู้ปกครอง และมีนักเรียนบางส่วนเคยทดลองการเสพยาบ้า ข้อมูลจากตรงนี้ทำให้ทราบว่า ในกลุ่มของนักเรียนกลุ่มนี้ มีโอกาสเสี่ยงที่จะเสพยาบ้าได้ ดังนั้นทางโรงเรียนต้องหามาตรการในการป้องกันการเสพยาบ้า เช่น สอดส่องความประพฤติของนักเรียนให้เข้มงวดมากขึ้น มีกฎระเบียบหรือบทลงโทษเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า

นอกจากนี้ ในส่วนของข้อมูลด้านความรู้เกี่ยวกับยาบ้า ทำให้ทราบถึงระดับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียน ซึ่งจากผลการศึกษา นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในระดับดีมาก แต่ก็ยังมีบางอย่างที่ทำให้นักเรียนเข้าใจผิด เช่น สารประกอบเคมีที่มีอยู่ในยาบ้า นักเรียนเข้าใจผิดเป็นสารนิโคตินที่อยู่ในบุหรี่ และ ยาบางตัวที่รับประทานแล้วให้ผลของการตรวจปัสสาวะออกมาสีเหมือนกับยาบ้า และไม่ทราบบทลงโทษของยาบ้า ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้ทราบว่า ควรพัฒนาหลักสูตรให้มีการนำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องเหล่านี้เข้าไปในหลักสูตรการเรียนการสอนด้วย

ส่วนของการปฏิบัติ ทำให้ทราบว่านักเรียนมีพฤติกรรมปฏิบัติอย่างไรในการป้องกันการเสพยาบ้า ซึ่งจากผลการศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่ก็มีการปฏิบัติที่ดีในการป้องกันการเสพยาบ้า แต่ก็ยังมีนักเรียนบางส่วนที่ยังมีการปฏิบัติที่ไม่ดี ที่อาจนำไปสู่การเสพยาบ้าได้ เช่น มีนักเรียนบาง

กลุ่มที่อ่านหนังสือสอบไม่ทันก็คิดจะใช้ยาบ้าในการช่วยอ่านหนังสือสอบ ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้เราทราบว่ากลุ่มนักเรียนมีโอกาสเสี่ยงที่จะเสพยาบ้า ดังนั้นจากข้อมูลตรงนี้ สามารถนำไปแก้ไขปัญหา และการป้องกันการเสพยาบ้าได้ โดยการจัดแผนโครงการ ในการฝึกทักษะหรือการอบรมให้ความรู้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง ร่วมกัน โดยอาจร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานสาธารณสุข หน่วยงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด หน่วยงานบำบัดยาเสพติด ในการมาเป็นผู้ให้การอบรมในการให้ความรู้ และร่วมทำกิจกรรมที่สามารถฝึกทักษะการป้องกันการเสพยาบ้า

นอกจากนี้ หน่วยงานเหล่านี้ยังสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปพัฒนาเนื้อหาที่จะมาให้การอบรมแก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครองได้ด้วย และสำหรับหน่วยงานบำบัดยาเสพติดหรือหน่วยงานสาธารณสุข สามารถทราบข้อมูลที่เด็กนักเรียนที่เคยทดลองเสพยาบ้า แล้วแนะนำในภาพรวมว่าหาก นักเรียนคนใดสนใจการเข้ารับการบำบัดรักษาเสพติดก็สามารถเข้าร่วมโครงการ การบำบัดรักษาได้ ซึ่งจากข้อมูลทั้งหมดนี้สามารถนำมาเป็นแนวทางและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved